

Sygn. akt VI GC 464/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2024 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2024 roku w Gdyni

na rozprawie

w postępowaniu gospodarczym

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko J. W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej J. W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 29 575,55 złotych (dwadzieścia dziewięć tysięcy pięćset siedemdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 15 288 złotych za okres od dnia 23 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty,
- 6 754,30 złotych za okres od dnia 19 września 2022 roku do dnia zapłaty,

z tym ustaleniem, że odpowiedzialność pozwanej J. W. jest solidarna z odpowiedzialnością pozwanej W. R. wynikającą z prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w dniu 11 stycznia 2023 roku przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 3479/22;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanej J. W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 5 096 złotych (pięć tysięcy dziewięćdziesiąt sześć złotych) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu, z tym ustaleniem, że odpowiedzialność pozwanej J. W. jest w zakresie kwoty 3 896 złotych (trzy tysiące osiemset dziewięćdziesiąt sześć złotych) solidarna z odpowiedzialnością pozwanej W. R. wynikającą z prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w dniu 11 stycznia 2023 roku przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 3479/22.

Sygn. akt VI GC 464/23

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 września 2022 roku sprecyzowanym w piśmie z datą w nagłówku „dnia 12 października 2022 roku” (data prezentaty: 2022-10-19, k. 47 akt) powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanych W. R. i J. W. solidarnie kwoty 29 577,55 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 26 284,76 złotych za okres od dnia 06 października 2020 roku do dnia zapłaty

i 3 290,79 złotych za okres od dnia 17 maja 2022 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu swoje roszczenie wywodząc z treści art. 299 k.s.h.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 11 stycznia 2023 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNc 3479/22 starszy referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Powyższy nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uprawomocnił się w stosunku do pozwanej W. R..

Natomiast pozwana J. W. wniosła sprzeciw od powyższego orzeczenia, w którym wskazała, że osobiście nie kupowała żadnych środków od powoda, wobec czego nie czuje się zobowiązana wobec niego do zapłaty (k. 64 akt), jak też podniosła, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. zawsze jednoznacznie zaprzeczała, aby doszło do podjęcia towaru, a przed Sądem nigdy nie zostało przeprowadzone postępowanie dowodowe z udziałem tej spółki. Nadto pozwana wskazała, że powód mógł wyegzekwować swoją należność od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., jednakże uczynił to powierzchownie po to, by złożyć pozew wobec członków zarządu spółki mnożąc przy tym koszty postępowania (k. 190 akt).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. W. pełniła funkcję członka zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. w okresie od dnia 20 grudnia 2010 roku do dnia 30 listopada 2016 roku.

W. R. jest członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. od dnia 30 listopada 2016 roku do chwili obecnej.

niesporne, a nadto: wydruk informacji odpowiadającej odpisowi pełnemu z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego prowadzonego dla (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. – k. 23-25 akt

W dniu 06 marca 2015 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. (reprezentowaną przez J. W.) umowę numer (...), na mocy której (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. zobowiązał się do wyprodukowania na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., a następnie sprzedaży owsa z nasion owsa zwyczajnego B. dostarczonych przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Strony uzgodniły, że wartość materiału siewnego rozliczona zostanie w cenie dostarczonego owsa, a pozostała do zapłaty za owies część ceny (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zapłaci w terminie 14 dni na podstawie wystawionej faktury.

J. W. odebrała w dniu 12 marca 2015 roku 147 kwintali nasion owsa zwyczajnego B. własnoręcznie kwitując dokument wydania zewnętrznego.

Cena dostarczonego ziarna owsa zwyczajnego B. wynosiła 15 288 złotych brutto.

umowa – k. 15 akt sprawy o sygn. akt IX GC 2511/17 Sądu Rejonowego dla miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie, wydanie zewnętrzne – k. 16 akt sprawy o sygn. akt IX GC 2511/17 Sądu Rejonowego dla miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie, oświadczenie – k. 17 akt sprawy o sygn. akt IX GC 2511/17 Sądu Rejonowego dla miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie, faktura za ziarno owsa – k. 18 akt sprawy o sygn. akt IX GC 2511/17 Sądu Rejonowego dla miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. dostarczył (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. po zakończonych zniwach owies wyhodowany z dostarczonych ziaren. W związku z powyższym (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. z powyższego tytułu fakturę na kwotę 40 312,86 złotych brutto.

Należność ta została przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. uregulowana w całości.

W związku z tym, że należność za materiał siewny w kwocie 15 288 złotych brutto nie została rozliczona w fakturze za dostarczony owies, (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wezwał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. do zapłaty tej kwoty, jednakże bezskutecznie.

Wobec powyższego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. złożył do Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie pozew przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. o zapłatę kwoty 15 288 złotych wraz z odsetkami: ustawowymi liczonymi za okres od dnia 01 października 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w tejże sprawie pozwany – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. reprezentowany przez członka zarządu W. R. potwierdził, że powód, tj. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. dostarczył mu materiał siewny, a (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. po żniwach dostarczył (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wyprodukowaną ilość owsa, jak też że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zapłacił za całość dostarczonego zboża i nie dokonał kompensaty z należnością za wcześniej dostarczone ziarno, zaś (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. tę nadwyżkę środków przekazał już innemu podmiotowi.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, w dniu 13 listopada 2018 roku Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w sprawie o sygn. akt IX GC 2511/17 wydał wyrok, na podstawie którego zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 15 288 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi za okres od dnia 01 października 2015 roku do dnia zapłaty (punkt pierwszy) oraz kwotę 4 382 złotych tytułem kosztów procesu (punkt drugi).

Po uprawomocnieniu się wyroku, w dniu 14 lutego 2019 roku nadano powyższemu wyrokowi klauzulę wykonalności i zasądzone kwotę 126 złotych tytułem kosztów postępowania klauzulowego.

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2021 roku wydanym w sprawie o sygn. akt XXIII Ga 1747/20 Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji (punkt pierwszy), odrzucił apelację pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. (punkt drugi) i zasądził na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 1 800 złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

pozew – k. 2-5 akt sprawy o sygn. akt IX GC 2511/17 Sądu Rejonowego dla miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie, sprzeciw – k. 49 akt sprawy o sygn. akt IX GC 2511/17 Sądu Rejonowego dla miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie, protokół rozprawy – k. 106-107 akt sprawy o sygn. akt IX GC 2511/17 Sądu Rejonowego dla miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie, wyrok – k. 108 akt sprawy o sygn. akt IX GC 2511/17 Sądu Rejonowego dla miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie, uzasadnienie – k. 15-18 akt oraz k. 116-122 akt sprawy o sygn. akt IX GC 2511/17 Sądu Rejonowego dla miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie, postanowienie o odrzuceniu apelacji – k. 22 akt oraz k. 250 akt sprawy o sygn. akt IX GC 2511/17 Sądu Rejonowego dla miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie, kserokopia tytułu wykonawczego – k. 14 akt

Na podstawie tytułu wykonawczego – wyroku Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie wydanego w sprawie o sygn. akt IX GC 2511/17 i zaopatrzonego w klauzulę wykonalności na wniosek (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kartuzach R. P. wszczął i prowadził postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygn. akt GKm 55/19. Wniosek wierzyciela obejmował żądanie prowadzenia egzekucji z wierzytelności znajdujących się na rachunkach bankowych (wskazanego przez wierzyciela i innych, ustalonych przez komornika sądowego), z wierzytelności przysługujących dłużnikowi z tytułu nadpłat podatków, z innych wierzytelności i praw majątkowych oraz ruchomości.

wniosek o wszczęcie egzekucji – k. 12 akt

Postanowieniem z dnia 22 października 2019 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kartuzach Ryszard Pryzmont umorzył prowadzone postępowanie egzekucyjne wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Jednocześnie przyznał wierzycielowi kwotę 900 złotych tytułem zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym oraz obciążył kosztami postępowania egzekucyjnego w kwocie 325,25 złotych.

Postanowienie to stało się prawomocne od dnia 13 listopada 2019 roku.

postanowienie – k. 19-20 akt, tytuł wykonawczy wraz ze wzmianką komornika sądowego – k. 21 akt

W piśmie z dnia 16 września 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wezwał W. R. do zapłaty kwoty 26 284,76 złotych (obejmującej również odsetki ustawowe naliczone od należności głównej do dnia 16 września 2020 roku w kwocie 5 263,51 złotych oraz koszty procesu sądowego, koszty postępowania klauzulowego i koszty postępowania egzekucyjnego), w terminie 7 dni.

W. R. odebrała powyższe wezwanie w dniu 28 września 2020 roku.

wezwanie do zapłaty – k. 30 akt, potwierdzenie nadania – k. 31 akt, potwierdzenie nadania i odbioru – k. 32-32v akt

W piśmie z dnia 16 września 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wezwał J. W. do zapłaty kwoty 26 284,76 złotych (obejmującej również odsetki ustawowe naliczone od należności głównej do dnia 16 września 2020 roku w kwocie 5 263,51 złotych oraz koszty procesu sądowego, koszty postępowania klauzulowego i koszty postępowania egzekucyjnego), w terminie 7 dni.

W imieniu J. W. powyższe wezwanie odebrała w dniu 05 października 2020 roku W. R..

wezwanie do zapłaty – k. 33 akt, potwierdzenie nadania – k. 34 akt, potwierdzenie nadania i odbioru – k. 35-35v akt

W pismach z dnia 22 kwietnia 2022 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. ponownie wezwał W. R. i J. W. do zapłaty kwoty 29 575,55 złotych (obejmującej również odsetki ustawowe naliczone od należności głównej do dnia 22 kwietnia 2022 roku w kwocie 6 754,30 złotych oraz koszty procesu sądowego, koszty postępowania klauzulowego i koszty postępowania egzekucyjnego), w terminie 7 dni.

W. R. odebrała powyższe wezwanie w dniu 09 maja 2022 roku.

W imieniu J. W. powyższe wezwanie odebrała w dniu 16 maja 2022 roku W. R..

wezwanie do zapłaty – k. 36, 40 akt, potwierdzenie nadania – k. 38, 42 akt, potwierdzenie nadania i odbioru – k. 39-39v, 43-43v akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dowodów z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania, w tym znajdujących się w aktach sprawy o sygn. akt IX GC 2511/17 Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie, których prawdziwość nie była przez strony kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 21 lutego 2024 roku Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął dowód z zeznań świadka P. W. zgłoszony na fakt „upraw prowadzonych przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.” (k. 190 akt) uznając, że okoliczności te, w świetle podniesionych zarzutów, nie mają jakiegokolwiek znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii spornych w niniejszej sprawie. Na powyższą decyzję procesową Sądu żadna ze stron nie złożyła zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanych W. R. (co do której wydany w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uprawomocnił się) i J. W. solidarnie kwoty 29 577,55 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 26 284,76 złotych za okres od dnia 06 października 2020 roku do dnia zapłaty i 3 290,79 złotych za okres od dnia 17 maja 2022 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu swoje roszczenie wywodząc z treści art. 299 § 1 k.s.h., zgodnie z którym jeżeli egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwana J. W. wskazała, że osobiście nie kupowała żadnych środków od powoda, jak też podniosła, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. zawsze jednoznacznie zaprzeczała, aby doszło do podjęcia towaru, a przed Sądem nigdy nie zostało przeprowadzone postępowanie dowodowe z udziałem tej spółki. Nadto pozwana wskazała, że powód mógł wyegzekwować swoją należność od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., jednakże uczynił to powierzchownie po to, by złożyć pozew wobec członków zarządu spółki mnożąc przy tym koszty postępowania.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do twierdzenia pozwanej J. W., że osobiście nie kupowała ona żadnych środków od powoda, to wskazać należy, że w sprawie nie było wątpliwości, że pozwana J. W. nie nabyła ziaren owsa zwyczajnego B. we własnym imieniu i na własny rachunek, lecz jako organ osoby prawnej – członek zarządu, a więc działając w imieniu i na rachunek (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.. Przepisy kodeksu spółek handlowych poprzez nadanie spółce z ograniczoną odpowiedzialnością osobowości prawnej czynią ją samodzielnym podmiotem praw i obowiązków. Zasadniczo spółka taka sama ponosi pełną odpowiedzialność za zaciągnięte zobowiązania, a gwarancją jej wypłacalności powinien być co najmniej kapitał zakładowy jako element majątku spółki. Zasadę tę przełamuje jednak właśnie przepis art. 299 k.s.h., który wprowadza osobistą i solidarną odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania kierowanej przez nich spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Zgodnie bowiem z treścią art. 299 § 1 k.s.h. jeżeli egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Nie było przy tym wątpliwości, że pozwana J. W. była członkiem zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. w okresie zawarcia, jak i wykonania umowy, z którą związana była dostawa reprezentowanej przez nią spółce ziarna owsa zwyczajnego B. (2015 rok), o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Cytowany przepis prawa w procesach przeciwko członkowi zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nakłada na powoda obowiązek udowodnienia dwóch przesłanek, a mianowicie: sprawowania przez pozwanego funkcji członka jej zarządu w okresie istnienia zobowiązania spółki oraz bezskuteczności egzekucji wierzytelności przysługującej przeciwko spółce z ograniczoną odpowiedzialnością.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do przesłanki udowodnienia faktu sprawowania przez J. W. funkcji członka zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. w okresie co najmniej powstania zobowiązania spółki, to wskazać należy, że jak wynika z odpisu pełnego z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego dla tego podmiotu, pozwana J. W. pełniła funkcję członka zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. w okresie od dnia 20 grudnia 2010 roku do dnia 30 listopada 2016 roku i okoliczności tej pozwana nie kwestionowała. Skoro zaś wierzytelność powoda o zwrot nienależnie zapłaconej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwoty 15 288 złotych (która stanowiła cenę dostarczonego materiału siewnego mającą podlegać odliczeniu przy rozliczeniu umowy przez strony, co jednakże nie zaistniało) powstała i stała się wymagalna w 2015 roku, nie było wątpliwości, że miało to miejsce w czasie, kiedy to pozwana była członkiem zarządu tejże spółki.

W stosunku jednak do powyżej wierzytelności – stwierdzonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie wydanym w dniu 13 listopada 2018 roku w sprawie o sygn. akt IX GC 2511/17 – pozwana J. W. podnosiła, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. zawsze jednoznacznie

zaprzeczał, aby doszło do podjęcia towaru, a przed Sądem nigdy nie zostało przeprowadzone postępowanie dowodowe z udziałem tej spółki.

W tym miejscu wskazać należy, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 kwietnia 2023 roku (Dz. U. z 2023 roku, poz. 739) z dniem 19 kwietnia 2023 roku – art. 365 § 1 k.p.c. w zakresie, w jakim przewiduje związanie Sądu orzeczeniem, na podstawie którego wszczęto przeciwko spółce z ograniczoną odpowiedzialnością bezskuteczną egzekucję, w procesie wytoczonym na podstawie art. 299 k.s.h. przeciwko pozwanemu, który utracił status członka zarządu spółki przed datą wszczęcia postępowania, w którym orzeczenie przeciwko spółce zapadło, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 299 § 1 i § 2 k.s.h. w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości, aby pozwany był członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością uwolnił się od odpowiedzialności poprzez wykazanie, że wierzytelność stwierdzona orzeczeniem, na podstawie którego wszczęto przeciwko spółce bezskuteczną egzekucję, nie istnieje w sytuacji, w której orzeczenie zapadło w postępowaniu wszczętym po dacie utraty przez pozwanego statusu członka zarządu spółki, uznany został za niezgodny z art. 45 ust. 1 oraz art. 77 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Powyższe oznacza więc, że każdy członek zarządu może bronić się zarzutami dotyczącymi braku istnienia zobowiązania spółki, ale tylko w sytuacji, w której tytuł egzekucyjny został wydany po ustąpieniu tego członka z zarządu spółki i taka sytuacja wystąpiła właśnie w niniejszym postępowaniu. Jak bowiem wynikało z przeprowadzonych w sprawie dowodów sprawa przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. prowadzona była przed Sądem Rejonowym dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie od dnia 25 stycznia 2017 roku, a zatem w okresie, kiedy pozwana J. W. nie była już członkiem zarządu tej spółki. Wbrew więc twierdzeniom powoda pozwana ta była uprawniona – co do zasady – mimo prawomocnego wyroku wydanego przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. – do kwestionowania wierzytelności wynikającej z wydanego w dniu 13 listopada 2018 roku w sprawie o sygn. akt IX GC 2511/17 wyroku, zaś to po myśli art. 6 k.c. to powoda w tym zakresie obciążał ciężar wykazania jej istnienia. Sąd zważył jednakże, że w niniejszym postępowaniu pozwana nie tyle zaprzeczyła istnieniu wierzytelności powoda, czy kwestionowała jego wysokość, co podniosła jedynie, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. zawsze jednoznacznie zaprzeczał, aby doszło do podjęcia towaru, a przed Sądem nigdy nie zostało przeprowadzone postępowanie dowodowe z udziałem tej spółki. Zarzuty te okazały się niezasadne, jak bowiem wynika z akt postępowania w sprawie o sygn. akt IX GC 2511/17 pozwana spółka uczestniczyła w tymże postępowaniu, zaś osoby uprawnione do jej reprezentowania wezwane na termin rozprawy w sposób prawidłowy nie stawily się bez usprawiedliwienia, w związku z czym pozwana spółka sama pozbawiła się możliwości przedstawienia jej wersji zdarzeń. Co więcej, pozwana spółka nie zaprzeczała – wbrew twierdzeniom pozwanej – istnieniu wierzytelności ani nie kwestionowała jej wysokości, jak bowiem wynika ze sprzeciwu od nakazu zapłaty wydanego w tejże sprawie pozwany – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. reprezentowany przez członka zarządu W. R. potwierdził, że powód, tj. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. dostarczył mu materiał siewny, a (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. po żniwach dostarczył (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wyprodukowaną z niego wskazaną w fakturze ilość owsa. Jednocześnie pozwany przyznał, że powód zapłacił za całość dostarczonego zboża i nie dokonał kompensaty z należnością za wcześniej dostarczone ziarno, zaś (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. tę nadwyżkę środków przekazał już innemu podmiotowi i nie był w jej posiadaniu. Niezależnie od powyższego przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, że powodowi przysługuje sporna wierzytelność wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., analiza zgromadzonych dowodów pozwoliła bowiem na ustalenie, że w dniu 06 marca 2015 roku powód zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. (reprezentowaną wówczas przez J. W. jako członka zarządu) umowę numer (...), na mocy której (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. zobowiązała się do wyprodukowania na rzecz powoda, a następnie sprzedaży owsa z nasion owsa zwyczajnego B. dostarczonych przez powoda. Strony uzgodniły przy tym, że wartość materiału siewnego (w kwocie 15 288 złotych brutto) rozliczona zostanie w cenie dostarczonego owsa, a pozostała do zapłaty za owies część ceny powód zapłacić miał w terminie 14 dni na podstawie wystawionej faktury. Powód dostarczył umówione ziarno, albowiem pozwana J. W. odebrała w dniu 12 marca 2015 roku 147 kwintali owsa zwyczajnego B. własnoręcznie kwitując dokument wydania zewnętrznego (w niniejszym procesie pozwana nie kwestionowała tego

dokumentu ani swojego podpisu, przy czym po myśli art. 253 k.p.c. to pozwaną wówczas obciążałby ciężar dowodu wykazania, że podpis ten od niej nie pochodzi), zaś po żniwach (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. dostarczył powodowi wyhodowany z dostarczonych ziaren owies. W związku z powyższym (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawił powodowi z tego tytułu fakturę na kwotę 40 312,86 złotych brutto, a należność ta została uregulowana przez powoda w całości, bez odliczenia ceny za materiał siewny w kwocie 15 288 złotych brutto. Mimo zaś wezwań do zwrotu tejże kwoty – nienależnie zapłaconej w tej części – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. nie dokonał jej zwrotu.

Odnosząc się natomiast do kolejnej przesłanki wskazać należy, że ustalenie przewidzianej w art. 298 § 1 k.h. (obecnie art. 299 § 1 k.s.h.) przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela pozywającego członków zarządu (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 31 stycznia 2007 roku, sygn. akt II CSK 417/06). Sposoby ustalenia tej przesłanki odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. wskazuje doktryna i orzecznictwo wymieniając przykładowo przedstawienie postanowienia o umorzeniu egzekucji z powodu bezskuteczności (uzyskane nawet przez innego wierzyciela). Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela pogląd, że tylko w sytuacji, kiedy nie ma majątku, z którego wierzyciel mógłby uzyskać zaspokojenie, można mówić o bezskuteczności egzekucji. Dopóki istnieją jakiegokolwiek realne możliwości efektywnego spieniężenia majątku spółki, należy je wykorzystać dla zaspokojenia swoich należności. Jednakże pamiętać należy, że wierzyciel spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, który dochodzi swojego roszczenia przeciw członkom jej zarządu nie musi wykazać, że wyczerpał wszystkie możliwe sposoby egzekucji, wystarczy jeżeli jeden ze sposobów egzekucji okazał się bezskutecznym. Dla skutecznego bowiem podważenia mocy dowodowej wynikającej z postanowienia komornika sądowego jako dokumentu urzędowego to pozwany musi wykazać, że faktycznie albo w dacie prowadzenia egzekucji komorniczej albo na chwilę wyrokowania istniał majątek dłużnej spółki, z którego powód mógłby zaspokoić swoją wierzytelność (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 kwietnia 1938 roku, sygn. akt C II 2806/37). Z postanowieniem o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wiąże się bowiem faktyczne domniemanie bezskuteczności egzekucji. Obalenie tego domniemania obciąża pozwanego, który winien w procesie wytoczonym na podstawie przepisu art. 299 k.s.h. wykazać, że wierzyciel nie uruchomił przysługujących mu środków, aby zaspokoić się z istniejącego majątku spółki, względnie, iż istniał majątek pozwalający na zaspokojenie wierzyciela (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 sierpnia 2016 roku, sygn. akt I ACa 379/16). Pamiętać przy tym jednakże należy, że ocena istnienia majątku spółki, z którego w rozumieniu art. 299 k.s.h. wierzyciel mógłby się zaspokoić, dokonywana jest z punktu widzenia realnego składnika majątkowego umożliwiającego rzeczywiste zaspokojenie strony powodowej, a nie z punktu widzenia składnika bilansowego w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 120 ze zmianami). W rozumieniu bowiem art. 299 k.s.h. majątek spółki nie może być oceniany jedynie w rozumieniu powyższej ustawy, a poszczególne pozycje bilansu powinny być poddane ocenie w świetle wszystkich dowodów zgromadzonych w procesie w kontekście realnych możliwości zaspokojenia wierzyciela w okresie sprawowania przez daną osobę funkcji w zarządzie spółki (tak Sąd Okręgowy w Krakowie w uzasadnieniu wyroku z dnia 06 lutego 2015 roku, sygn. akt XII Ga 405/14).

W niniejszej sprawie w ocenie Sądu powód wykazał, że egzekucja przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. była bezskuteczna. Powód przedłożył bowiem postanowienie z dnia 27 sierpnia 2020 roku wydane w sprawie o sygn. akt GKm 55/19 w przedmiocie umorzenia postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko tej spółce wobec bezskuteczności egzekucji, a jednocześnie – w ocenie Sądu – pozwana nie zdołała w żadnej mierze obalić domniemania wynikającego z tego postanowienia jako dokumentu urzędowego. Jak już wskazano, z postanowieniem o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wiąże się bowiem faktyczne domniemanie bezskuteczności egzekucji i obalenie tego domniemania obciąża pozwanego, który winien w procesie wytoczonym na podstawie przepisu art. 299 k.s.h. wykazać, że wierzyciel nie uruchomił przysługujących mu środków, aby zaspokoić się z istniejącego majątku spółki, względnie, iż istniał realny majątek pozwalający na zaspokojenie wierzyciela (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 sierpnia 2016 roku, sygn. akt I ACa 379/16). Jak wynika z wniosku o wszczęcie egzekucji, miała być ona prowadzona z ruchomości, z rachunków bankowych oraz z innych wierzytelności i praw majątkowych, nie ma zatem podstaw do twierdzenia, że egzekucja została przeprowadzona przez

wierzyciela nieprawidłowo i niestaranie ani jak wskazała pozwana – powierzchownie. Dodać należy również, że skoro dłużna spółka nie zgadzała się ze stwierdzeniem bezskuteczności prowadzonej wobec niej przez komornika sądowego egzekucji (czego wyrazem było postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego) twierdząc, że posiada – jak twierdzi pozwana J. W. – majątek na spłatę zadłużenia, to winna była postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego zaskarżyć, czego jednak nie uczyniła, a z całą pewnością pozwana takiej okoliczności nie wykazała.

W tej sytuacji uznać należało, że pozwana nie zdołała wykazać, że w czasie postępowania egzekucyjnego (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. posiadała majątek o jakiegokolwiek realnej wartości, z którego wierzytelność powoda mogłaby zostać zaspokojona, choćby w części, a więc, że prowadzona przeciwko spółce egzekucja byłaby możliwa w tym sensie, że mogłaby przynieść skutek w postaci rzeczywistego zaspokojenia wierzytelności i uzyskania należności dochodzonej pozwem (tak również Sąd Apelacyjny w Szczecinie w uzasadnieniu wyroku z dnia 24 czerwca 2015 roku, sygn. akt I ACa 887/14). Pozwana nie wykazała również, aby przedmiotowa spółka w chwili obecnej posiadała jakikolwiek majątek pozwalający na realne zaspokojenie wierzytelności powoda bez nakładania takiego obowiązku na pozwaną jako członka zarządu odpowiedzialnego za stan nieuregulowania wierzytelności. Specyfika odpowiedzialności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, a także likwidatorów takiej spółki (zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2010 roku, sygn. akt III CZP 91/09) przejawia się bowiem w tym, że wierzyciel, który nie wyegzekwował swej należności wobec spółki, nie musi dowodzić wysokości doznanej wskutek tego szkody. Wystarczy, że przedłoży tytuł egzekucyjny stwierdzający zobowiązanie spółki istniejące w czasie piastowania przez określoną osobę funkcji członka zarządu i udowodni, iż egzekucja wobec spółki okazała się bezskuteczna. Jeżeli członek zarządu nie udowodni, że szkoda wierzyciela była niższa od niewyegzekwowanego od spółki zobowiązania, to poniesie wobec wierzyciela odpowiedzialność do wysokości tego zobowiązania. Z omawianej regulacji wynika więc na rzecz wierzyciela domniemanie szkody w wysokości niewyegzekwowanego wobec spółki zobowiązania. Domniemany w świetle tej regulacji jest także związek przyczynowy między szkodą wierzyciela a niezłożeniem we właściwym czasie przez członka zarządu wniosku o ogłoszenie upadłości lub podania o wszczęcie postępowania układowego oraz zawinięciem przez niego niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości i niewszczęcia postępowania układowego. Taki rozkład ciężaru dowodu wskazanych okoliczności jest uzasadniony tym, że wierzyciele na ogół nie znają stanu interesów spółki, wiedzy w tym zakresie można natomiast wymagać od członków zarządu. Mimo wspomnianej specyfiki tej odpowiedzialności odszkodowawczej należy przyjąć, że odpowiedzialność z art. 299 k.s.h. jest sankcją za kierowanie przez zarząd sprawami spółki w sposób niekorzystny dla wierzycieli, który doprowadził do bezskuteczności egzekucji jej zobowiązań. Ostatecznym zaś przejawem tego nieprawidłowego, nagannego postępowania zarządu jest zaniechanie złożenia we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki lub wszczęcia postępowania układowego (tak również Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 stycznia 2008 roku, sygn. akt IV CSK 430/07).

Członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności przewidzianej w art. 299 k.s.h. jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym samym czasie wydano postanowienie o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo o zatwierdzeniu układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewydania postanowienia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo niezatwierdzenia układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu wierzyciel nie poniósł szkody.

Należy przy tym zauważyć, że przepis art. 299 k.s.h. specyficznie reguluje rozkład ciężaru dowodzenia. Występując z roszczeniem przeciwko członkowi zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wierzyciel musi bowiem jedynie przedstawić dowody potwierdzające istnienie przysługującego mu wobec spółki roszczenia w czasie pełnienia funkcji członka zarządu oraz bezskuteczność egzekucji prowadzonej przeciwko spółce, co w niniejszej sprawie zostało przez powoda wykazane. To zaś stwarza ustawowe domniemanie odpowiedzialności członka zarządu, a zarazem przerzuca na niego, czyli na pozwaną w niniejszej sprawie J. W. ciężar dowodu zaktualizowania się przesłanek egzoneracyjnych zwalniających ją z odpowiedzialności, określonych w art. 299 § 2 k.s.h., przy czym pozwana J. W. nie tylko nie wykazała istnienia powyższych okoliczności, ale i na nie się nawet nie powoływała.

W ocenie Sądu mając na względzie całokształt powyższych rozważań powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wykazał przesłanki odpowiedzialności pozwanej J. W. wynikające z treści art. 299 k.s.h, a jednocześnie pozwana ta nie zdołała wykazać żadnych przesłanek, w tym wskazanych w § 2 tegoż przepisu, uwalniających ją od tej odpowiedzialności.

Odpowiedzialność członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie art. 299 k.s.h. obejmuje także zasądzone w tytule wykonawczym wydanym przeciwko spółce koszty procesu, koszty postępowania egzekucyjnego umorzonego z powodu bezskuteczności egzekucji i odsetki ustawowe od należności głównej (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 07 grudnia 2006 roku, sygn. akt III CZP 118/06), co wynika z charakteru odpowiedzialności członków zarządu wobec wierzycieli spółki.

Jak wynikało z pisma powoda z datą w nagłówku „dnia 12 października 2022 roku” (data prezentaty: 2022-10-19, k. 47 akt) na wartość przedmiotu sporu w kwocie 29 575,55 złotych składały się: kwota 15 288 złotych tytułem należności głównej, kwota 4 382 złotych tytułem kosztów procesu wynikająca z wyroku z dnia 13 listopada 2018 roku, kwota 126 złotych tytułem kosztów postępowania klauzulowego, kwota 900 złotych tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym, kwota 325,25 złotych tytułem kosztów postępowania egzekucyjnego, kwota 1 800 złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego wynikająca z postanowienia z dnia 20 grudnia 2021 roku, jak też kwota 6 754,30 złotych tytułem odsetek ustawowych i ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 15 288 złotych za okres od dnia 15 października 2015 roku do dnia 22 kwietnia 2022 roku i roszczenie powoda pozostawało uzasadnione w tym zakresie w całości, tj. co do kwoty 29 575,55 złotych.

W ocenie Sądu nie było jednakże zasadne żądanie powoda zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od kosztów procesu w postępowaniu sądowym (kwota 4 382 złotych i kwota 1 800 złotych), klauzulowym (kwota 126 złotych) i egzekucyjnym (kwota 900 złotych i 325,25 złotych), co potwierdził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 31 stycznia 1996 roku (sygn. akt III CZP 1/96) wskazując, że art. 481 § 1 k.c. nie ma zastosowania do zobowiązań pieniężnych z prawomocnego rozstrzygnięcia o kosztach postępowania. Skoro zatem dłużna spółka nie jest i nie była zobowiązana do zapłaty odsetek (jakichkolwiek) od kwot kosztów procesu, kosztów postępowania klauzulowego, czy kosztów postępowania egzekucyjnego, to również odpowiedzialność pozwanego na podstawie art. 299 k.s.h. takiego zobowiązania nie obejmuje. Na marginesie wskazać należy, że powyższe dotyczy również kwoty 1 800 złotych zasądzonej tytułem kosztów postępowania apelacyjnego, albowiem mimo prawnej możliwości ich dochodzenia przewidzianej w treści art. 98 § 1¹ k.p.c. w brzmieniu wówczas obowiązującym, nie zostały one zasądzone na rzecz powoda w postanowieniu z dnia 20 grudnia 2020 roku wydanym w sprawie o sygn. akt XIII Ga 1747/20.

Odnosząc się zaś do żądania powoda zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w pozostałym zakresie, tj. od kwoty 15 288 złotych i od kwoty 6 754,30 złotych (a ściślej kwoty 5 263,51 złotych i 1 490,79 złotych – za wskazane w pozwie okresy) wskazać należy, co następuje.

Odsetki ustawowe za opóźnienie należne od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. naliczone zgodnie z treścią wyroku mogą zostać uwzględnione tylko w ramach odszkodowania przewidzianego w art. 299 k.s.h. po ich kapitalizacji i doliczeniu do sumy należności głównej wynikającej z nakazu zapłaty, co w niniejszej sprawie miało miejsce. Natomiast przysługujące na podstawie art. 481 k.c. odsetki mogą być dochodzone przez wierzyciela spółki od członków jej zarządu za ich opóźnienie, tj. od dnia wymagalności tego odszkodowania (tak m. in. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 maja 2011 r., III CSK 228/10). Ustalenie daty, od której należą się wierzycielowi spółki od członków zarządu odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego na podstawie art. 481 k.c. od kwoty odszkodowania z tytułu odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 299 k.s.h. powinno nastąpić więc z uwzględnieniem unormowania art. 455 k.c. Ponieważ termin wykonania tego zobowiązania nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, to powinno ono zostać spełnione niezwłocznie po wezwaniu członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością do jego wykonania. Zatem przewidziane w art. 481 k.c. odsetki za opóźnienie spełnienia świadczenia pieniężnego przez członków zarządu należą się od chwili wymagalności roszczenia ustalonej stosownie do art. 455 k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2002 roku, sygn. akt IV CKN

793/00). Stosownie do tego przepisu wynikające z art. 299 § 1 k.s.h. roszczenie odszkodowawcze staje się wymagalne niezwłocznie po wezwaniu członka zarządu do zapłaty sumy zobowiązania, którego egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna (tak też Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu wyroku z dnia 06 grudnia 2013 roku, sygn. akt V ACa 483/13). W niniejszej zaś sprawie powód wezwał pozwaną J. W. do zapłaty pismem z dnia 16 września 2020 roku, które zostało odebrane w dniu 05 października 2020 roku. Uwzględniając zatem wyznaczony siedmiodniowy termin do dokonania zapłaty, pozwana J. W. nie dokonując zapłaty popadła w opóźnienie od dnia 13 października 2020 roku.

Powyższe oznacza, że powód mógł dokonać kapitalizacji odsetek naliczonych wobec (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. zgodnie z treścią wyroku z dnia 13 listopada 2018 roku w wydanego w sprawie o sygn. akt IX GC 2511/17 za okres do dnia 12 października 2020 roku, zaś od dnia 13 października 2020 roku mógł naliczać takie odsetki za opóźnienie wobec pozwanej J. W. Jak wynikało z pisma powoda powód skapitalizował odsetki ustawowe i ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty 15 288 złotych za okres od dnia 15 października 2015 roku do dnia 22 kwietnia 2022 roku, a więc na łączną kwotę 6 754,30 złotych i w tym zakresie żądanie powoda Sąd również uznał za uzasadnione. Jednakże w związku z tym, że kwota ta stanowiła skapitalizowane odsetki, dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie od tej kwoty po myśli art. 482 k.c. mogły być naliczane jedynie od dnia wytoczenia o nie powództwa, tj. od dnia 19 września 2022 roku do dnia zapłaty (a nie od dnia 06 października 2020 roku co do kwoty 5 263,51 złotych i od dnia 17 maja 2022 roku co do kwoty 1 490,79 złotych).

Natomiast skoro skapitalizowana kwota odsetek stanowiła odsetki naliczone od kwoty 15 288 złotych za okres do dnia 22 kwietnia 2022 roku, dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie od tej kwoty należności głównej mogły być liczone wyłącznie za okres od dnia 23 kwietnia 2022 roku (do dnia zapłaty), a nie od dnia 06 października 2020 roku.

Nie było więc zasadne i skutkowało oddaleniem powództwa w tej części domaganie się przez powoda: odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 15 288 złotych za okres od dnia 06 października 2020 roku do dnia 22 kwietnia 2022 roku (skoro odsetki za ten okres mieściły się w kwocie żądanych odsetek skapitalizowanych, tj. w kwocie 6 754,30 złotych); odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 5 263,51 złotych (skapitalizowane odsetki) za okres od dnia 06 października 2020 roku do dnia 18 września 2022 roku (art. 482 k.c.); odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 1 490,79 złotych (skapitalizowane odsetki) za okres od dnia 17 maja 2022 roku do dnia 18 września 2022 roku (art. 482 k.c.); odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 4 382 złotych za okres od dnia 06 października 2020 roku do dnia zapłaty (dłużna spółka nie była zobowiązana do ich uiszczenia); odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 120 złotych za okres od dnia 06 października 2020 roku do dnia zapłaty (dłużna spółka nie była zobowiązana do ich uiszczenia); odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 325,25 złotych za okres od dnia 06 października 2020 roku do dnia zapłaty (dłużna spółka nie była zobowiązana do ich uiszczenia); odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 900 złotych za okres od dnia 06 października 2020 roku do dnia zapłaty (dłużna spółka nie była zobowiązana do ich uiszczenia) i odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 1 800 złotych za okres od dnia 17 maja 2022 roku do dnia zapłaty (dłużna spółka nie była zobowiązana do ich uiszczenia).

Uwzględniając całokształt rozważań Sąd na podstawie art. 299 k.s.h. w zw. z art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. zasądził w punkcie pierwszym wyroku od pozwanej J. W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 29 575,55 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwot: 15 288 złotych za okres od dnia 23 kwietnia 2022 roku do dnia zapłaty i 6 754,30 złotych za okres od dnia 19 września 2022 roku do dnia zapłaty, z tym ustaleniem, że odpowiedzialność pozwanej J. W. jest solidarna z odpowiedzialnością pozwanej W. R. wynikającą z prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w dniu 11 stycznia 2023 roku przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 3479/22.

Uznając zaś dalej idące żądanie pozwu – w zakresie żądania odsetek ustawowych za opóźnienie z przyczyn wskazanych powyżej – za niezasadne, Sąd orzekł jak w punkcie drugim wyroku oddając powództwo w tej części na podstawie powyższych przepisów w zw. z art. 482 k.c. w zw. z art. 6 k.c. stosowanym a contrario.

Odnośnie do kosztów procesu, to Sąd zważył, iż przepis art. 98 § 1 k.p.c. statuuje zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, w myśl której strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Przepis art. 100 k.p.c. wskazuje natomiast, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Niewątpliwie w niniejszej sprawie wskazać należy, że powód przegrał sprawę jedynie w nieznaczej części żądania, tj. jedynie odnośnie oddalonego w części żądania w zakresie należności odsetkowej. W tej sytuacji w ocenie Sądu całością kosztów procesu należało zatem obciążyć pozwaną, o czym Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 1964) zasądzając od niej na rzecz powoda kwotę 5 096 złotych tytułem zwrotu: opłaty sądowej od pozwu (1 479 złotych), kosztów zastępstwa procesowego (3 600 złotych) i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 złotych), z tym ustaleniem, że odpowiedzialność pozwanej J. W. jest w zakresie kwoty 3 896 złotych solidarna z odpowiedzialnością pozwanej W. R. wynikającą z prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w dniu 11 stycznia 2023 roku przez referendarza sądowego Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie o sygn. akt VI GNc 3479/22.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)

Justyna Supińska

Gdynia, dnia 06 marca 2024 roku